

HỒI THỨ BA MƯƠI BA
PHÍ MINH CHÂU CHUỘC GÁI YÊN HOA

Ngọc Thường đột nhiên nói xen vào:

- Xem chừng Điền gia đúng là một người rất tốt!

Lôi Phi nói:

- Ngọc Thường cô nương quá khen mà thôi.

Ngọc Thường hỏi:

- Tiện thiếp chán ngán chuyện phong trần. Chẳng hiểu Điền đại gia có lòng từ bi muốn chuộc tiện thiếp ra thật không?

Lôi Phi chau mày hỏi lại:

- Có phải Ngọc Thường cô nương vì chuyện đền đáp song thân mà bán mình vào đây không?

Ngọc Thường đáp:

- Cảnh phong trần luân lạc, tựa cửa bán người chẳng lẽ còn có người cam tâm vô cớ vào đây?

Lôi Phi cười mát nói:

- Ngọc Thường cô nương dĩ nhiên không có thể, song tại hạ đã thấy nhiều người cam tâm làm nghề hạ tiện, lưu luyến chốn hồng lâu.

Ngọc Thường biến sắc lạnh lùng nói:

- Trước mặt bọn tiện thiếp, đại gia nói vậy chẳng là quá nặng ư?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ đã nói trước trừ Ngọc Thường cô nương ra rồi...

Ngọc Thường nói:

- Còn Ngọc Chiêu thì sao? Mấy chục chị em chìm đắm vào chốn phong trần trên Ngọc Mỹ Phường này nữa. Chẳng lẽ người ta đều cam bề hạ tiện cả như lời Điền gia nói hay sao?

Lôi Phi nói:

- Cô nương dạy quá lời, tại hạ cùng Trương huynh tới đây mua vui. Sau khi chén choáng chẳng khỏi có điều thất thổ. Chỗ nào xúc phạm đến cô nương mong cô thông cảm.

Ngọc Thường cười đáp:

- Bọn nhợc nữ bán cười đâu dám hờn giận các vị đại gia có tiền.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Cả hai người này cùng có vẻ ỡm ờ, không hiểu câu chuyện của họ rồi đi tới đâu?

Ngọc Chiêu bỗng cất giọng nhu hòa:

- Ngọc Thường tỷ tỷ, má má đã bảo khắp thiên hạ chẳng ai không phải là thượng khách của ta, sao tỷ tỷ lại đối chọi với Điền gia?

Thị nói bằng một âm thanh nhu hòa nhỏ nhẹ, song Ngọc Thường nghe rồi rất đổi hoang mang, cô nâng chén rượu lên nói:

- Bậc đại nhân không trách kẻ tiểu nhân, Điền đại gia là bậc quân tử đại lượng, chắc không đến nổi bực mình với bọn tiện thiếp là hạng gái bán cười.

Lôi Phi tùm tùm cười nói:

- Đâu có! Chính tại hạ cũng có chỗ lờ lờ!

Y nghĩ thần trong bụng:

- Xem chừng địa vị Ngọc Chiêu còn cao hơn Ngọc Thường nhiều.

Ngọc Thường tay nâng chén rượu nói tiếp:

- Điền đại gia, tiện thiếp kính mời đại gia chung rượu này để tiêu giải lòng bực tức được chẳng?

Lôi Phi đáp:

- Không dám, không dám! Tại hạ cũng kính mời cô nương.

Hai người cùng uống một hơi cạn sạch.

Ngọc Thường từ từ đứng lên nói:

- Điền gia! Trương gia! Hai vị hãy ngồi chơi một chút. Tiện thiếp ra ngoài rồi lại vào ngay.

Lôi Phi nói:

- Xin cô nương cứ tùy tiện.

Ngọc Thường nghiêng mình thi lễ chậm chạp bước ra.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu nói:

- Bây giờ chỉ còn có một mình cô nương. Chúng ta có thể thảo luận được rồi.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Thảo luận chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Thảo luận cô nương trở về đời lương thiện.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiệp thiếp bán mình để báo ơn từ mẫu. Trông lên tuy thấy mình hạ tiện nhưng cũng yên lòng. Nếu Điền đại gia phí mấy trăm lạng bạc chuộc thiếp ra cho mẹ con đoàn tụ thì tâm thịnh tình này tiệp thiếp biết lấy gì báo đáp?

Lôi Phi nói:

- Tại hạ suốt đời ít khi làm việc thiện. Ngẫu nhiên làm được một điều hay có chi đáng kể. Cô nương bắt tất phải từ khước. Chúng ta nhất định một lời như vậy.

Ngọc Chiêu chậm rãi nói:

- Tiệp thiếp tuy chỉ bán mình có một trăm lạng, nhưng Điền đại gia muốn chuộc được tiệp thiếp e rằng phí 200 lạng không xong.

Lôi Phi nói:

- Cái đó tại hạ biết rồi.

Ngọc Chiêu lại thở dài nói:

- Còn một điều nữa khiến cho tiệp thiếp khó nổi an tâm.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Ngọc Chiêu đáp:

- Điền đại gia đã chuộc tiệp thiếp ra rồi, dĩ nhiên tiệp thiếp phải theo đại gia đi liền.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương có điều chi sợ hãi?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiệp thiếp coi Điền đại gia cũng là một nhân vật phong lưu, giữa đường biến đổi tâm ý đòi đem tiệp thiếp đi nơi khác. Khi ấy tiệp thiếp có chịu hay là không chịu?

Lôi Phi đáp:

- Cô nương nghĩ xa như vậy cũng phải. Vẽ hổ chỉ vẽ ngoài da, không được vẽ trong xương thì con người cũng vậy, biết người biết mặt biết lòng làm sao? Trước hết chúng ta hãy thảo luận với người nào trong quý phường có thể đảm đương việc này rồi sẽ quyết định được chăng? Nếu họ đòi giá cao quá thì tại hạ thật không đủ lực.

Mấy câu sau này y nói rất lớn tựa hồ như muốn để người ta nghe thấy.

Ngọc Chiêu tủm tỉm cười hỏi lại:

- Sao? Điền đại gia muốn lui binh chăng?

Lôi Phi đưa hai bàn tay vỗ vào nhau rồi hỏi:

- Có ai đó không?

Cánh cửa gỗ mở ra. Một tên gia nhân mau tiến bước vào nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Đại gia có điều chi sai khiến?

Lôi Phi hỏi lại:

- Quý phường chủ có đây không?

Gia nhân nghiêng mình đáp:

- Cái đó tiểu nhân không rõ, phải ra coi mới được.

Lôi Phi nói:

- Vậy phiền người đi coi giùm. Nếu quý phường chủ không có ở nhà thì kiếm người đại diện cũng được.

Gia nhân vâng lời quay gót đi ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc gã đưa một hán tử trạc tam tuần mình mặc bào xanh lợt thùng thẳng đi vào.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn người này hiểu ngay là một nhân vật rất mẫn cán.

Hán tử chấp tay hỏi:

- Vị nào muốn kêu tiểu đệ?

Lôi Phi hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là phường chủ?

Hán tử trung niên mặc bào xanh nghiêng mình cười đáp:

- Phường chủ không ở trên thuyền. Đại gia có việc gì cứ nói với tiểu đệ cũng được.

Gã vừa nói vừa đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu.

Lôi Phi hỏi:

- Việc này rất trọng đại. Quý phường chủ không có ở đây e rằng các hạ không giải quyết được.

Hán tử mặc bào xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phường chủ đã giao phó mọi việc cho tại hạ. Người không ở trên thuyền, nhất thiết đều do tại hạ phụ trách. Đại gia có điều chi xin nói với tại hạ.

Ngọc Chiêu đột nhiên nói xen vào:

- Điền đại gia đây muốn chuộc tiện thiếp ra.

Hán tử áo xanh ngo ngác hỏi:

- Chuộc cô ra ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Ngọc Chiêu cô nương là người trang nhã xinh đẹp tựa hồ không phải nhân vật giữa trường gió bụi. Nếu để cô chìm đắm trên chốn phong trần thật là đáng tiếc. Vì thế mà tại hạ muốn chuộc cô ra.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng phường chủ lại vắng mặt, nói ra e cũng uổng công.

Hán tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tệ phường chủ đã ủy thác cho tại hạ thì tại hạ cũng có chút quyền quyết định.

Lôi Phi hỏi:

- Các hạ nói vậy là dám đảm đương việc này chăng?

Gã áo xanh đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đảm đương được.

Lôi Phi nói:

- Vậy thì tốt lắm!

Y đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi tiếp:

- Không hiểu cách chuộc cô này ra sao?

Gã áo xanh đáp:

- Vụ này thuộc về thương trường, vậy nói theo lối buôn bán. Cô Ngọc Chiêu đây còn có thể là món hàng cho tệ phường trong 5 năm nữa. Đó là tại hạ tính thời gian ít nhất, thật ra còn có thể nhiều hơn.

Lôi Phi giục:

- Các hạ nói nữa đi!

Gã áo xanh nói:

- Con người xinh đẹp như Ngọc chiêu cô nương thật chẳng thiếu chi người thương hương tiếc ngọc...

Lôi Phi hỏi:

- Còn gì nữa?

Gã áo xanh nói:

- Việc chuộc cô này phải trả một món tiền khá lớn.

Lôi Phi nói:

- Được rồi! Các hạ cứ tính đi xem số mục bao nhiêu rồi cho tại hạ hay.

Gã mặc bào xanh nhắm mắt lại lẩm nhẩm một hồi rồi mở mắt ra đáp:

Ba ngàn lạng bạc chứ không ít được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn này tệ thật, chúng mua cô ta có 100 lạng, chưa đầy 3 tháng đã đó 3 ngàn lạng. Đúng với câu nhất bản vạn lợi.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi ngấm ngấm tự trách:

- Cô này thân quang sắc bén rõ ràng không phải nhân vật tầm thường. Hành động của Lôi Phi có chỗ dụng tâm. Vậy mà mình coi cô ta như hạng gái thông thường thì thật là hỗn xược.

Đoạn chàng ngấm ngấm đề phòng chuẩn bị ứng biến.

Bỗng nghe Lôi Phi cười ha hả nói:

- Đối với nhan sắc mỹ miều của Ngọc Chiêu cô nương thì 3 ngàn bạc không phải là đắt.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Trên Ngọc Mỹ Phường này có người biết của không?

Hán tử áo xanh hỏi lại:

- Đại gia nói thế là có ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ muốn hỏi người biết giá vàng ngọc châu báu. Ba ngàn lạng bạc tuy chẳng đáng bao nhiêu nhưng không thể giắt trong mình tại hạ được. Chỉ có mình châu bào ngọc đem theo mà thôi.

Gã áo xanh ngó Lôi Phi đáp:

- Minh châu bảo ngọc đáng giá liên thành. Nhưng nó là vật của của những bậc vương hầu phú quý sưu tầm. Còn trong việc buôn bán, tại hạ không dám phủ nhận.

Lôi Phi chau mày hỏi:

- Các hạ nói vậy là nhất định đòi 3 ngàn lạng bạc tiền mặt, còn hoàng kim hay minh châu đều không thay được phải không?

Hán tử áo xanh nghe nói câu này tựa hồ không quyết định được, liền đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Chà! Địa vị con nhà đầu này coi chừng không phải thấp kém, mọi người phải theo con mắt của thị đưa đẩy hành động.

Bỗng thấy Ngọc Chiêu giương mắt lên nhìn gã gia nhân đầu trần đứng bên cạnh nói:

- Người đi kiểm quản lý tới đây!

Tên gia nhân đầu trần trở gót đi ngay.

Lôi Phi nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô nương! Xem chừng cuộc mua bán của chúng ta mười phần đã xong được đến tám. Tại hạ thành tâm giúp đỡ mà cô nương lại quyết ý ra khỏi chốn hồng trần. Nhưng tại hạ coi vị này không muốn buông tha cô nương thì làm thế nào?

Ngọc Chiêu thản nhiên cười đáp:

- Từ ngày tiện thiếp tới đây, Ngọc Mỹ Phường đêm nào cũng đông khách vì vậy bọn họ cho là tiện thiếp đem vận may đến nên đối với tiện thiếp rất tử tế.

Lôi Phi nói:

- Như vậy không trách họ được.

Ngọc Chiêu chưa đủ kinh nghiệm thấy Lôi Phi có vẻ quyết tâm chuộc mình ra không nhận được liên hỏi:

- Tiện thiếp cũng nhận thấy họ không muốn buông tha nhưng thấy Điền đại gia có lòng tốt nên cảm kích vô cùng.

Lôi Phi cười khanh khách hỏi:

- Cô nương muốn rời khỏi nơi đây mà tại hạ nguyện ý bỏ tiền ra chuộc thì còn khó khăn gì nữa? Chẳng lẽ Ngọc Mỹ Phường này là khu vực tự trị không tuân theo vương pháp chăng?

Ngọc Chiêu cười đáp:

- Điền gia nói phải đó.

Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống tiếp:

- Làm ăn trong cái nghề ở chốn yên hoa này thì còn có chi lạc thú? Điền đại gia ra ngoài làm ăn buôn bán, tội gì mà gây thù kết oán với họ ?

Lôi Phi cười đáp:

- Khốn nỗi tại hạ có một cái bệnh rất quái ác là nghĩ tới việc gì phải làm cho bằng được. Nếu cố làm mà không xong mới chịu thôi.

Ngọc Chiêu chậm rãi nói:

- Điền đại gia nói thế thì chúng ta sẽ tùy cơ mà làm.

Tên gia nhân đầu trần đi rồi. Hán tử áo xanh vẫn đứng trong góc phòng. Đột nhiên gã cất tiếng hỏi:

- Ngọc Chiêu cô nương có nhận biết tại hạ không?

Ngọc Chiêu ngừng đầu nhìn hán tử áo xanh đáp:

- Tiện thiếp đã gặp mặt mấy lần, chưa rõ giữ chức gì trên Ngọc Mỹ Phường.

Hán tử áo xanh đáp:

- Tại hạ tới đây chưa được bao lâu, Ngọc Chiêu cô nương chưa biết là phải. Tại hạ được phường chủ mời đến giữ chức Thủ quỹ trong Ngọc Mỹ Phường.

Gã ngửa mặt lên trời cười nói tiếp:

- Việc gì mà tại hạ không chủ trương được thì quản lý tiên sinh cũng khó lòng quyết định được.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thằng cha này đã quyết định được thì vừa rồi sao không thẳng thắn nhận lấy? Hiển nhiên là muốn trùng trùng một thời gian để dò xét.

Lôi Phi đưa mắt nhìn người áo xanh hỏi:

- Các hạ đã định giá 3 ngàn lượng bạc lại ngấm ngầm dặn gia nhân đừng lấy mình châu bảo ngọc, thế thì còn tính chuyện buôn bán gì nữa?

Gã áo xanh đáp:

- Bọn tại hạ đã làm ăn buôn bán rất sợ bị người ta lường gạt. Điền đại gia đã đem theo châu báu trị giá trên ba ngàn lượng bạc thì tất nhiên phải là một nhà đại phú gia. Nếu Điền đại gia đưa cho một hạt minh châu không đáng tiền thì còn chi là vốn liếng của con nhà thương mại. Mặt khác phường chủ trách mỗ, tại hạ biết nói thế nào?

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy các hạ không làm chủ được rồi. Chúng ta mời quản lý tiên sinh tới vậy.

Hán tử áo xanh nói:

- Quản lý tiên sinh ở đây xuất thân từ chốn triều đình nên có tài phân biệt châu báu rất tinh vi, khắp thiên hạ không ai bì kịp. Hãy chờ y tới đây rồi các hạ đưa món châu báu đáng giá ba ngàn lượng ra thì việc buôn bán này có thể xong được.

Hai người đang nói chuyện, tên gia nhân đã dẫn tới một lão già tuổi ngoại lục tuần, mình mặc trường bào, đầu đội nón nỉ, mắt đeo nhãn kính. Chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Lão thùng thình tiến vào.

Hán tử áo xanh vẫy tay hỏi:

- Hoắc tiên sinh! Tại hạ nhớ rõ tiên sinh rành châu báu lắm phải không?

Lão già được kêu là Hoắc tiên sinh nghiêng mình đáp:

- Đúng thế! Thừa đại chương quỹ bất luận là châu báu gì tiểu nhân chỉ ngó qua là biết ngay giá trị của nó.

Hán tử áo xanh nói:

- Như vậy là hay lắm.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Điền đại gia! Đại gia có trân châu bảo ngọc bây giờ cứ đưa ra đi!

Lôi Phi từ từ thò tay vào bọc móc ra hạt minh châu lớn bằng mắt mèo hỏi:

- Hoắc tiên sinh, hạt minh châu này đáng giá bao nhiêu?

Hoắc tiên sinh đón lấy hạt minh châu ngó qua ngó lại hai lượt rồi đáp:

- Hạt châu này quý lắm, tiểu lão không thể đánh giá được.

Hán tử áo xanh chau mày hỏi:

- Sao lại không đánh giá được?

Hoắc tiên sinh đưa đẩy nhãn kính đáp:

- Hạt minh châu này mười lạng bạc mua được không phải là đắt, khi cần đến trăm vạn lạng cũng còn là rẻ, một món quý báu như vậy thì tiểu lão biết đánh giá là bao nhiêu?

Hán tử áo xanh ồ lên một tiếng hỏi:

- Quý đến thế kia ư?

Gã đưa tay với lấy hạt minh châu đặt vào lòng bàn tay mà ngắm nghía thì thấy bên trong thấp thoáng ánh hào quang lóng lánh không ngớt. Dù chẳng phải là tay sành châu báu cũng biết ngay là của quý.

Hán tử áo xanh đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô nương! Cô có nguyện ý đi theo Điền đại gia không?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp nhất nhất tuân theo lệnh của phò mã chủ.

Gã áo xanh lạnh lùng nói:

- Phường chủ không ở trên thuyền thì tại hạ là phường chủ.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Đại gia định giá hạt minh châu này bao nhiêu tiền?

Lôi Phi hỏi lại:

- Các hạ muốn trả lại bao nhiêu?

Gã áo xanh đáp:

- Bất luận Điền đại gia định giá hạt minh châu này bao nhiêu tiền, bọn tại hạ cũng không có cánh nào thối lại bạc được.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Các vị đã biết hạt minh châu này là của báu đáng giá là hay lắm rồi. Còn tại hạ nhận thấy Ngọc Chiêu cô nương quý hơn hạt minh châu nhiều.

Gã áo xanh hỏi:

- Thế ra các hạ bằng lòng với giá ba ngàn lạng chăng?

Lôi Phi cười đáp:

- Phải ba ngàn lẻ mười lạng mới được. Vì tại hạ cần thêm mười lạng để tính trả bữa cơm rượu hôm nay.

Gã áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Câu chuyện thế là xong rồi!

Gã quay sang bảo Ngọc Chiêu:

- Ngọc Chiêu cô nương, xin cô nương hãy thu xếp quần áo để đi theo Điền đại gia.

- Tiện thiếp xin tuân lệnh.

Thị đứng dậy ra khỏi căn phòng.

Lôi Phi đột nhiên thò tay ra đoạt hạt minh châu.

Gã áo xanh không kịp đề phòng, thấy Lôi Phi cướp hạt minh châu lại liền cười lạt hỏi:

- Sao? Điền đại gia không thể bỏ được hạt minh châu đáng giá liên thành này chẳng?

Lôi Phi đáp:

- Việc giao dịch phải tiền trao cháo múc. Ngọc Chiêu cô nương chưa giao cho tại hạ thì hay hơn hết là tại hạ hãy giữ hạt minh châu. Chúng ta một bên giao người một bên trả tiền.

Gã áo xanh nói:

- Điền gia quả là một tay lỏi lặc trên thương trường.

Lôi Phi đáp:

- Không dám!

Hai người còn đang nói chuyện thì Ngọc Chiêu đã khoan thai đi tới .

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì thị vẫn mặc nguyên bộ quần áo vừa rồi. Chỉ có trong tay mang thêm một chiếc bọc nhỏ.

Gã áo xanh nói:

- Điền đại gia! Ngọc Chiêu cô nương đã tới đó!

Lôi Phi từ từ đặt hạt minh châu vào trong tay gã áo xanh nói:

- Các hạ giữ cho cẩn thận đừng để kẻ cắp lấy mất.

Gã áo xanh cầm hạt minh châu lên coi rồi nói:

- Điền đại gia cứ yên tâm, bất luận là tay trộm cắp cừ khôi đến đâu mà muốn ăn cắp hạt châu trong tay tại hạ cũng không phải chuyện dễ.